

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

'Η προσθολὴ ἡτο τόσῳ βιαία, ώστε δ Δακολάρη ἐκυλίσθη κατὰ γῆς μετὰ τοῦ Λαυρεντίου. Οὗτος ἔπαλλεν ἀνωθεν αὐτοῦ τὸ ἑγχειρίδιον καὶ ἔκάλει εἰς βοήθειαν.

— 'Ησύχασε! αὐτὰ εἶναι ἀνοσίας, ἀνέκραξεν δ Δακολάρη παλαίων, εἴμαι δ φίλος τοῦ πατρός σου...

— Καὶ τῆς μητρός μου ἐπίσης, βεβαίως!... καὶ ιδικός μου! ἔκραύγασεν δ Δαυρέντιος.

Παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Δακολάρη, ὅπως ἀποσπασθῇ τοῦ ἔχθροῦ, δὲν ἡδυνήθη οὔτος νὰ τὸ κατορθώσῃ ἀλλ' ἔχθρος ἀλλος, φοβερώτερος ἐπενέθη· ἡτο δ' οὔτος δ κύων Ρουστώ, ὅστις βλέπων τὸν κύριόν του προσβαλλόμενον καὶ χαμαὶ ριπτόμενον, ὥμησε κατὰ τοῦ Λαυρεντίου καὶ τῷ ἑνέπηξε τοὺς ὄδοντας εἰς τὸν μηρόν. 'Ο Δαυρέντιος ἐφρύαξεν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἀνεγειρόμενος ἐνέπηξε τὸ ἑγχειρίδιον εἰς τὸν ὕμον τοῦ ζώου, δέρη ἐν τούτοις δὲν ὅπισθοχώρησεν.

'Ο Δακολάρη ἐπωφελήθη τοῦ συμβεβηκότος τούτου, ὅπως ἀποσπασθῇ τοῦ Λαυρεντίου. "Ηδη εἶχεν ἀνεγερθῇ καὶ ἡδύνατο νὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ δὲ Δαυρέντιος ἡπόρει πῶς ἔτι δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἑγχειρίδιου του.

— 'Πίσω! εἶπεν δ Δακολάρη λακτίζων τὸν ἔκπνεοντα κύνα.

— Δὲν θὰ μὲ φονεύσῃς ὅπως τὴν μητέρα μου! ἀνέκραξεν δ Δαυρέντιος ἀναλαμβάνων τὰς δυνάμεις του καὶ καλῶν πάντοτε εἰς βοήθειαν.

— Σιώπα! σιώπα! εἶπεν δ Δακολάρη, ἔρχονται.

Καὶ ἀληθῶς, οἱ γεωργοὶ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον ἔσπευδον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασαν· ἦσαν πέντε ή ἔξι.

'Ο Δακολάρη ἀπεσπάσθη τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ αὐτόν, καὶ ἐπειράθη νὰ φύγῃ ἀλλὰ τρεῖς ρωμαλέοι ἀνδρες τῷ ἡμιόδισαν τὴν διάβασιν. 'Ο Δαυρέντιος εἶχε λιποθυμήσει.

'Ο Δακολάρη δὲν ἐπειράθη ν' ἀντιστῇ, ἀλλ' οὐδὲ δὲνύνατο καταβεβλημένος ὡς ἡτο ἐκ τῶν συγκινήσεων. Πάσχα ἡ ἀληθεία τῷ ἀπεκαλύπτετο· ὁ νεανίας ἐκεῖνος, ὁ κατακείμενος παρ' αὐτῷ, ἡτο δ Δαυρέντιος Δαλισιέ!... εἶχε γείνει ἀστυνομικὸς ὑπαλληλος ἵνα ἐδικήσῃ τὴν μητέρα του!..

"Ηθελε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συνέληθῃ ἐκ τῆς λιποθυμίας καὶ νὰ τῷ εἴπῃ εἰς τὸ οὖς φοβεράν ἀποκάλυψιν... 'Αλλ' δ Δαυρέντιος δὲν θὰ τὸν ἐπίστευεν... ή ἀν τὸν ἐπίστευεν!...

"Οχι! προτιμότερον ν' ἀγνοῇ τὸ οὖνδος τοῦτο!

Συνεκρατήθη λοιπὸν δ Δακολάρη καὶ ἐπωφελούμενος τῆς λιποθυμίας τοῦ Λαυρεντίου ηγχαρίστησε τοὺς χωρικοὺς ὡς ἐλευθερωτὰς αὐτοῦ. Εἶπεν αὐτοῖς ὅτι θὰ ἔχητε θῦμα ἀδίκου ἐπιθέσεως καὶ ὅτι θὰ ἔχητε τὴν συνδρομὴν τῆς ἀρχῆς. 'Ηχροσθηταν αὐτοῦ οἱ χωρικοί, οἵτινες ἡτένιζον ἥδη ἀγρίως τὸν Λαυρέντιον.

— Μὴ τὸν κακομεταχειρισθῆτε! ζωγονήσατέ τον μετὰ προσοχῆς, εἶπεν δ Δακολάρη· αἱ πληγαὶ του δὲν θὰ εἶναι σπουδαῖαι. "Ενα μόνον δάγκωμα ἔχει καὶ μίαν μαχαιριά. 'Η ἀρχὴ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ δι' αὐτοῦ.

Οι χωρικοί συνεπάθησαν πρὸς τὸν Δακολάρη, ὅστις, ἐπωφελούμενος τοῦ τοιούτου αἰσθήματος, θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγήν, ἀν μὴ καὶ ἔκεινη τὴν στιγμὴν τρεῖς ἀνθρωποι μόλις ἡμιπορεῖ νὰ δικαίωσην.

— Ήδυνήθη ἐν τούτοις δ Δακολάρη νὰ εἴδη πη χαμηλοφώνως λέξεις τινὰς εἰς τινὰς χωρικόν, εἰς διν συγχρόνως ἔδωκε καὶ χρηματοφυλάκιον πλῆρες. 'Ο χωρικός μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπήρχετο πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ B* προφασιζόμενος ὅτι θὰ είδοποιήσῃ τὸν εἰρηνοδίκην καὶ τὴν χωροφυλακήν.

— Έν τούτοις εἶχον ἀποθέσει τὸν Λαυρέντιον ἐπὶ προχείρου τινὸς φορείου. Τέσσαρες ἀνδρες ἀνήγειραν αὐτὸν καὶ ἤρξαντο ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. 'Εκεῖ, ἐπὶ παδιεύθυνόμενοι εἰς B*. Εἰς τὴν εἴσοδον ρουσιά αὐτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τοῦ χωρίου, δ Δαυρέντιος συνήλθεν εἰς τοῦ ἔχαυτόν, εἶδε τὸν Δακολάρη καλῶς φυλασσόμενον καὶ ἐμειδίασεν εἶναι εὐχαριστήσεως.

— Μὴ τὸν ἀφήσετε! ἐψιθύρισεν εἶναι κακοοῦργος... φονεὺς...

— Η συνοδία, ἀκολουθουμένη ὑπὸ πλήθους περιέργων, διηγεύνθη πρὸς τὸ δημαρχεῖον, ἔνθα ἐσταμάτησε.

Τὸν Δαυρέντιον ἀπέθηκαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θυρωροῦ, δὲν δὲ δηλαδάρη ἐνέκλεισαν εἰς τὸ κρατητήριον.

— Εἰς ιατρὸς κληθεὶς ἐξήτασε τὰ τραύματα τοῦ Δαυρεντίου, ἐκ τούτων δὲ μόνον ἐν, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸν ὕμον, ἦν καππάς σπουδαῖον. Τὸ αἷμα, ὅπερ ἔξι αὐτῶν εἶχε ρεύσει, προεκάλεσε τὴν λιποθυμίαν.

— Έν τούτοις δ ἀνακριτής εἶχεν ἔλθει συνέλεξε τὰς ἐγδείξεις, ἐνήργησε προσχειρῶν ἀνάκρισιν, εἶτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Δακολάρη ὅπως ἀνακρίνῃ αὐτόν.

— Οὔτος ἐφεῦρε μῆδον, διν σχοινούμενος διὰ μακρῶν καὶ βραδέως, ὅπως παρέρχεται ἡ ώρα. Καὶ κατώρθωσε τοῦτο, διότι, δὲτο δ εἰρηνοδίκης διέταξε νὰ συλληφθῶσιν οἱ σχοινοβάται καὶ νὰ προφυλακισθῶσιν, δ ἐνωμοτάρχης, δ λαβὼν τὴν διαταγὴν, ἐπανῆλθεν ἀγγέλλων ὅτι δ θίασος εἶχε δραπετεύσει, ἐγκαταλείψας τὰς τε ἀμάξας καὶ τὸ παράπηγμα. Καὶ αὐτὴ ἡ Σιγέτα μετὰ τοῦ πατεῖσαν εἶχε φύγει.

— Ο Δακολάρη ἐμειδίασε μαθῶν τοῦτο· δὲνέος χωρικός εἶχεν ἐκπληρώσει τὴν ἐντολήν του.

— Νὰ καταδιωχθῶσι! διέταξεν δ εἰρηνοδίκης.

Είτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Δακολάρη· — 'Η ἀπότομος αὔτη δραπέτευσις τῶν συντρόφων σου, εἶπεν, ἐφανέρωσε ὅτι θὴματαίσις σου εἶναι βεβαίως φευδής.

— 'Αληθῶς, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν δ σύχως δ Δακολάρη· ἀν θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν, σᾶς τὴν λέγω. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μάλιστα τὰ μὲ ἀκούσετε καλά, καὶ νὰ κρατήσετε σημείωσιν τῶν ὅσιων θὰ σᾶς εἴπω.

Καὶ ἔκεινην τὴν στιγμὴν δ θυρωρὸς εἰσῆλθε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν εἰρηνοδίκην ἔγγραφά τινα, ἀτινα δ τραυματισθεῖς ἔφερε μεθ' ἐκατοῦ.

— Καὶ πῶς εἶναι; ἡρώτησεν δ Δακολάρη;

— Συνῆλθε μόνον ἀδύνατος εἶναι καὶ προσήρχοντο, μεταξὺ τῶν ὅποιων δ εἰς ἡτο

— "Ελα! δὲν εἶναι τίποτε, ἐλπίζω, εἶ-αγροφύλακες, σᾶς ἀνέλαβε τὴν φύλαξιν πεν δ Δακολάρη στενάζας.

Είτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εἰρηνο-

δίκην:

— Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ εἶναι διορισμὸς ἀ-

στυνομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἔνταλμα διὰ νὰ μὲ συλλάθουν, εἴπε.

— Πῶς τὸ ἡξεύρεις;

— Τὸ ἡννόησα. Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μὲ φέρετε πλησίον τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ—διότι οὕτως ὄνοματείται— καὶ θὰ τὸ δικαιογήσῃ καὶ δ ἰδιος, δ ποιονδήποτε δινομα καὶ ἀν φέρη τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο τοῦ παριστάσεις, καὶ αὐτὸς ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Δαλισιέ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τύχω τῆς συγγνώμης του, θὰ σᾶς εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Ο εἰρηνοδίκης ἐδέχθη τὴν αἴτησιν ταύτην.

— Ο Δακολάρη ώμολόγησεν ὅτι ὄνοματείται Ἀντώνιος Κρουζίνης· ἡτο Ίταλός καὶ εἶχεν ἀλλοτε γνωρίσει τὸν Γεώργιον Δαλισιέ, ὅστις ἔζη ἐντίμως εἰς Νεαπόλιν ὡς μικρέμπορος. Παρέστη κατὰ τὰς τελεταίας αὐτοῦ στιγμὰς ὑπὸ ἀξιοθητούς περιστάσεις, καὶ αὐτὸς ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Δαλισιέ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Ἡλθεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἐλαβε τὸ δινομα τοῦ Δακολάρη· ὑπὸ τὸ δινομα τοῦτο κατεδικάσθη διὰ φόνου τελεσθέντα εἰς Βιλζούφ... ὀλίγον ὅμως ἐνδιέφερον πάντα ταῦτα· ἐκεῖνο, δ περ πάντων ἐπρεπε νὰ ἔχηγήσῃ, ἡτο τὸ ἔγκλημα τῆς δοῦλου Καρδινέ, ἔνθα, κατὰ φοβεράν μοιραίαν σύμπτωσιν, ἐφόνευσε τὴν χήραν τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου.

— Καὶ ώμολόγησε τὸ ἔγκλημά του ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις, ὅτε δ' ἐτελείωσεν:

— 'Η ώμολογία αὕτη εἶπεν, εἶναι ἀνεπαρκής ἐπανόρθωσις, τὸ γνωρίζω! ἐν τούτοις ἀνακουφίζω τὴν συνείδησίν μου ἀπὸ τὰς τύψεις καὶ ἀποδίδω τὴν τιμὴν εἰς δυστυχῆ νέον, τὸν διοτονού ἀδίκως ὑπωπτεύθησαν.

— Ταῦτα λέγων, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου βλέμμα γλυκὺ καὶ πληρες τρυφερότητος, οὔτος δὲ ἡσθάνετο ἐλαττονμένην ἀκουσίων τὴν φρίκην, ἦν δ φονεὺς ἐκεῖνος τῷ ἐνέπνευσεν.

— Ο Δακολάρη ώμολγήθη πάλιν εἰς τὸ

